

IV.

(Sličnost.

Na travniku otroci zdaj
snežene grude si vale,
roké pa spretne jim iz grud
možica belege store,

Pač lep je, lep, ta snežni mož
saj ima usta, brado, nos — —
ne zebe ga v kožuhu nič,
čeprav stoji tam v zimi bos.

A mrzel, mrzel mu je dih,
gorkote v tem telesu ni —
trd, brezobčuten, ponosit,
med mlado množico stoji — —

Oh, tudi v svetu čestokrat
na pot nam pride mož snežen, —
ljubezen hlini mu obraz,
a v duši nosi mraz loden . . .

V.

Ivje.

Pogiej mi ljubec zmrzlo ivje,
v brezlistnih vrhih tam dreves ;
kdo bi verjel, da so cvetele
te gole veje kdaj zares !

A kadar pride nama zima
in sneg pobeli te glavé —,
li pommila še bova v duši,
kar nama čuti zdaj srce !

Zorana.

Nekoliko besedi o narodni noši.

Spisala Ljub a.

Ker ste velecenjena g. urednica pisali, da hočete v »Slovenko« sprejemati vse članke tikajoče se narodne noše, najsi bodo pro ali contra, samo, da se zbistrijo pojmi, hočem o tem vprašanji zapisati nekaj besedi. Žal mi je, da sem v tej stvari Danici nasprotnih misli, ker se drugače vedno vjemam z njenimi nazori.

Prepričana sem, da bi se dala narodna noša prav okusno urediti, žalibog, da ne morem najti nikakega smotra, ki naj bi jo utemeljeval. Da bi bila ceneja, nego so naše sedanje toalete, je pač jako dvomljivo. Saj nam tudi današnja moda (posebno angleška) dovoljuje, da se oblačimo priprosto in ceno. Dve, tri bluže, ki se dajo prati in recimo dve krili in vse poletje hodite lahko moderno in okusno oblečene. In narodna obleka?! Že tiste avbe, katere naj bi nosile pri svečanostih, stale bi nas več, nego danes nova modna obleka. Res je, da bi me učiteljice, telegrafistke, ekspeditorice itd. lahko imele imitacije, toda tako ponižale se ne bi nikdar one gospe, ki so dandanes à jour v modi. One bi pač hotele imeti srebrno in zlato vezene. In kakor preklinjajo njih soprogi zdaj modo z njenimi toaletami in klobuki, tako bodo pozneje narodno nošo in avbe. Nikakor ne

zagovarjam modo sploh z njenimi, včasih groznimi neumnostmi, vendar ona vsikdar dopušča izbiro med priprostim in našemljenim. Vsikdar tudi dopušča, da si jo omisli ženska primerno svojemu životu in svoji — individualnosti. Narodna noša tudi! vzkliknila bode marsikatera. Ne! Narodna noša lahko dopušča svobodno izbiro barv in nakita, toda kraj mora biti stalen, sicer ni več narodna noša, in me bi v kratkem nastopale kot Poljakinje, Italjanke, Španjolke, Rusinje, ali pa bi bila naša obleka nekak konglomerat vseh teh noš.

Pa tudi tistega časa, ki ga mnoge gospe potratijo pri študiranju mode, si iste težko prihranijo v eri narodne noše. Da bi kolikor možno zabranile enoličnost, tuhtale bi, kje bi se dalo kaj odrezati, izrezati ali pa prišiti, kje bi se dalo brez kvara kaj pridjati, da bi napravilo efekt itd.

In ravno v obleki naj bi me ženske pokazale svojo narodnost in odločnost? Saj nam že itak preveč predbacivajo moški, da so toalete naše največje zanimanje. Pustimo jih govoriti, v resnici pa se zanimajmo za vse, kar je zanimanja vredno. Posebno pa naj bi ne bilo nobene omikane (ali če hočete emancipirane) zavedne Slovenke, ki bi sene učila ruskega jezika. Začetek je res težak, a ruski pregovor pravi: »Kaplja po kaplje i kamen dolbit«.

Še nekaj hočem povedati za svoj contra. Ne stremijo li že vsi treznejši, vsaj tam kjer ni lastni narodnosti v kvar, po neki internacionalnosti? Koliko se je že pisalo, da naj opustijo Rusi cirilico, Nemci špičaste gotske črke, ter se poslužujejo latinice! In to gotovo le za to, da bi se zunanostne razlike v jeziku posameznih narodov zmanjšale. In mislim, da bi se stremilo tudi po internacijonalni noši, ko bi iste še ne bilo. In zdaj hočemo me Slovenke imeti svojo posebnost, ter si omisliti obleko, ki naj bi nas ločila od vseh, ki niso naše narodnosti? Stem pa bi storile korak nazaj. Kajti dejstvo, da so se narodi že po obleki ločili, spada daleč nazaj v prošlost. Ne bodimo nazadnjaške! Dandanes pričakuje vsak narod, naj se ta še tako taji, od svojih žená pomoči in, skoro bi rekla, rešitve. Tudi Slovenke ne izostanemo, čeravno ne bodemo z narodno nošo kazale ljubezni do naroda. Pomagajmo mu z resnim delom na polji prosvete in človekoljubja.

Ne zamerite mi, cenjene Slovenke, tega kratkega spisa. Odpustite mi; saj je vsako besedo narekovalo za narod in napredek vneto srce.

